

til „Kongelev“. Jeg skal derom sige, at selv om dette er et gammelt dansk Ord, rummer det dog i Virkeligheden ikke det, som man nu forstaar ved Civillisten; det har været et noget andet Begreb, man har forbundet med Ordet „Kongelev“. Det forekommer mig, at efter den Form, vort Sprog nu har faaet, lyder Ordet „Kongelev“ unaturligt og søgt for danske Øren, og jeg kan derfor ikke anbefale disse Ændringsforslag, men skal paa det Mindretals Vegne, hvortil jeg hører, anbefale at stemme imod dem, dog med Undtagelse af et Par enkelte Ændringsforslag, nemlig Nr. 5 og 10, som begge indeholde rent sproglige Ændringer, hvor en Sætning er ændret paa en efter min Mening heldig Maade.

N. C. Christensen: I Modsætning til den ærede Ordfører (Pedersen-Nyskov) skal jeg anbefale at stemme for de af Finansudvalgets Flertal stillede Ændringsforslag. Det forekommer mig, at Loven, naar disse Ændringsforslag vedtages, vil fremtræde i et Sprog, der er mere dansk, og at de Ændringer, der her ere foreslaaede, gennemgaaende ere Forbedringer af Lovens Tekst. Hvad selve Lovforslaget angaar, skal jeg derimod anbefale at undlade at stemme. De Ændringsforslag, som fra Socialdemokratiets Side vare stillede til dette Lovforslag, og som havde til Opgave at bringe det Beløb, som skulde ydes til Kongen, ned til en saadan Størrelse, som maatte anses for passende for vort Land, bleve jo i Gaar forkastede. Der er to Ting, som jeg synes, den danske Rigsdag betragter som hellige og ukrænkelige, som Tabu, som noget, der ikke maa røres ved, naar der er Tale om at spare; det er de Lønninger, som skulde ydes til Kongehuset, og Udgifterne til Militarismen. Paa de to Ting vil man ikke spare, men det forekommer os, at naar man er i en saadan Situation, at det er nødvendigt at spare paa Ting, som ere af langt større Betydning for vort Folk og Land, maa man ogsaa kunne kræve, at der spares paa dette Omraade. Men da det er saaledes, at Grundloven bestemmer, at der skal fastsættes en Civilliste eller, som det vel nu kommer til at hedde, et Kongelev for Kongen, gældende for hans Regeringstid, kunne vi ikke stemme imod Lovforslaget, men skulle afholde os fra at stemme.

Zahle: Da Lovforslaget om Kong Frederik den Ottendes Civilliste blev fremsat her i Tinget af den daværende Konseilspræsident, den nuværende højtærede

Formand for dette Ting, udtalte han, som det vil kunne ses paa Sp. 3931 i Folketingstidenden for 1905—06, den 6. Februar 1906, følgende: „Det andet Punkt, hvori dette Lovforslag fraviger fra det tidligere, gaar ud paa, at Charlottenlund Slot tillægges Civillisten, uagtet Bernstorff Slot bibeholdes for samme. Grunden dertil er et Ønske, som er fremsat af den afdøde Konge“ — det var altsaa Christian den Niende — „i Tillæg til hans Testamente, hvilket Tillæg jeg skal have den Ære at gøre det høje Ting bekendt med. Det lyder saaledes:

„Kodicil
til det af mig i Dag oprettede Testamente.

Det har i mange Aar været Min kære afdøde Dronnings inderlige Ønske, ligesom det ogsaa er Mit Ønske, at Bernstorff Slot, naar Vi begge vare afgaaede ved Døden, kunde overdrages til Vor yngste Søn, Prins Valdemar, til Brug for ham for hans Livstid. Jeg udtaler derfor herved Mit Haab om, at der efter Min Død maa opnaas Lovgivningsmagtens Samtykke til Gennemførelsen af den af Os saaledes ønskede Ordning.

Amalienborg, den 30. Januar 1902
Christian R.“

Efter at have oplæst dette, fortsatte den daværende Konseilspræsident saaledes: „Jeg gaar ud fra, at Rigsdagen med Glæde imødekommer dette Ønske fra den høje afdøde, men jeg gaar ogsaa ud fra, at Rigsdagen fastholder den Overenskomst, som vi traf med det daværende Ministerium, da jeg her i Tinget havde den Ære i sin Tid at foreslaa en Apanage for Prins Christian, en Overenskomst, som gik ud paa, at vi i Fremtiden kun skulde bevilge Civilliste og Apanage for den regerende Linie af Kongehuset. Jeg tænker da, at man bedst kunde imødekomme det fremsatte Ønske paa den Maade, at Bernstorff stilles til Rådighed for Hans Majestæt Kongen, for at han derved kan blive sat i Stand til at imødekomme det Ønske, som er fremsat af hans afdøde Fader.“

Begrundelsen for, at Bernstorff Slot skulde gives til Prins Valdemar til livsvarig Brug, var altsaa den, at Kong Christian den Niende havde efterladt sig et skriftligt optegnet Ønske desangaaende, og naar man ikke ligefrem foreslog denne Ordning, var det, fordi man lige saa gerne kunde foreslaa Slottet henlagt under Civillisten, da den tiltrædende Konge var Prins